

A Pécsi Ítéltábla a Boronkai-Gál Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű felperes neve** I. rendű, **II.rendű felperes neve** II. rendű, **III.rendű felperes neve** III. rendű és **kk. IV.rendű felperes neve** IV. rendű (..... szám alatti lakos) felpereseknek - a 7. számú Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2012. január 24. napján kelt 24.P.20.800/2011/15. számú ítélete ellen az alperes 16., a felperesek 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek - mint együttes jogosultaknak - 15 nap alatt 31.750 (harmincegyezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 274.793 forintot, a II-III. és IV. rendű felpereseknek pedig egyenként 250.000 forintot és kamatait. Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította. Az alperest részleges pervesztessége arányában kötelezte az elsőfokú eljárásban felmerült perköltségek viselésére. Megállapította, hogy az állam által előlegezett illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperesek által 2008. január 15-én 24.793 forint vételár ellenében vásárolt merevlemezt az alperes szervezeti egységébe tartozó N Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztálya 2010. június 29-

én házkutatás során lefoglalta. A merevlemezt az eljáró rendőr keménypapír dobozban helyezte el, ragasztószalaggal lezárta és a rendőrkapitányságon páncélszekrényben tárolta. A nyomozó hatóság 2010. július 8-án igazságügyi számítástechnikai szakértőt rendelt ki, akinek a részére postai úton megküldte a keménypapír dobozban elhelyezett merevlemezt vizsgálat céljából. Az igazságügyi szakértő a merevlemez-vizsgálat alkalmával megállapította, hogy mechanikailag sérült, kikapcsolt állapotban nagyobb erejű fizikai behatás (leesés, ütés) következtében a fejszerelvénnyel elmozdult. A nyomozó hatóság a merevlemez lefoglalását 2010. szeptember 16-án megszüntette, kiadta a II. rendű felperes részére, majd a merevlemezt a felperesek eldobták. Ezen az adathordozón a felperesek az egészségi állapotukra vonatkozó adatokat, továbbá a képmásukat tárolták digitalizált videó és fényképfelvételek formájában.

Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a 4/2006. Polgári Jogegységi Határozat értelmében a nyomozó hatóság a büntető eljárás során bűnjelként lefoglalt dolgot közhatalmi tevékenysége részeként őrzi, kezeli, illetve gondoskodik őrzéséről, kezeléséről. Az ennek során bekövetkezett kárért - szerződésen kívüli károkozóként - a Ptk.349.§-a alapján állhat fenn a felelőssége. Megállapította, hogy a felperesektől lefoglalt bűnjel őrzése, kezelése során a nyomozó hatóság megsértette a lefoglalás és a büntető eljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékelésének és megsértésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet 5.§ (1) és (3) bekezdését, 7.§ (1), (2) és (5) bekezdését, 8.§ (2) és (3) bekezdését, valamint 67.§ (1) bekezdését, mert a bűnjelet nem az illetékes bűnjelkezelő kezelte, ennek során nem gondoskodott a bűnjel sérülésmentes csomagolásáról, továbbá az adatokat az adathordozóról nem mentette le. Tekintettel arra, hogy a lefoglalt bűnjel a felperesek személyes adatait hordozta, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a nyomozó hatóság a lefoglalástól kezdődően ezeknek az adatoknak a vonatkozásában az adathordozó lefoglalása időszakában hatályos 1992. évi LXIII. törvény 2.§ 1. pontja, 2. pontja és 8. pontja értelmében személyes adatok kezelőjévé vált, így a törvény 10.§-a alapján köteles lett volna gondoskodni az adatok biztonságáról és köteles lett volna az adatokat védeni a véletlen megsemmisülés és sérülés ellen. Felhívta a törvény 4.§-át, amely szerint az adatkezeléshez fűződő érdekek nem sérthetik a személyes adatok védelméhez fűződő jogot és az érintett személyiségi jogait. A Ptk.339.§ (1) bekezdése és 349.§-a alapján kötelezte az alperest a felperesek tulajdonában lévő merevlemez megsemmisüléséből adódott vagyoni kár (a merevlemez értékének) a megtérítésére. Alkalmazta a Ptk.83.§ (1) bekezdését, amely szerint a számítógéppel vagy más módon történő adatkezelés és adatfeldolgozás személyhez fűződő jogokat nem sérthet, továbbá a Ptk.80.§ (1) bekezdését, amely szerint a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti a más képmásával vagy hangfelvételével kapcsolatos bármiféle visszaélés. E jogszabályi rendelkezésekre tekintettel a Ptk.349.§-a és 339.§-a, továbbá 355.§-a alapján kötelezte az alperest a felperesek személyes adatainak - a felperesek állítása szerint pótolhatatlan - megsemmisüléséből eredő nem vagyoni kár megtérítésére is, melynek összegét felperesenként 250.000 forintban határozta meg. Alaptalannak találta a

felpereseknek a lefoglalás időszakára eső internet költség megtérítésére irányuló kártérítési igényét, mert nem találta megállapíthatónak a nyomozó hatóság által a felpereseknél fogatosított házkutatás és foglalás jogellenességét. Utalt rá, hogy a felperesek az erre vonatkozó állításukat a N Ügyészség B.577/2010/7-IV. számú városi vezetői ügyészi tájékoztatással kívánták alátámasztani, ennek azonban ellent mond, hogy a lefoglalás ellen a II. rendű felperes panasszal élni nem kívánt, továbbá a N Ügyészség a B.836/2010/2-II. számú határozatával a III. rendű felperes által bejelentett panaszt alaptalanként elutasította annak megállapításával, hogy a házkutatás és a lefoglalás elrendelése a törvény sérelme nélkül történt. Ehhez képest az elsőfokú bíróság álláspontja szerint egy más ügyben ismeretlen tettes ellen rongálás vétsége miatt indított bűnügyben az I. rendű felperes, mint sértett panaszának elbírálásáról adott tájékoztatás tartalma nem elegendő annak kétséget kizáró bizonyítására, hogy az alperes állományába beosztott rendőrök a felpereseknél végzett házkutatás és foglalás során jogellenesen felróhatóan jártak volna el. A N Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának 14050/580/2010.Bü. számú iratai között sem volt fellelhető olyan adat, ami alapján az ügyészi tájékoztatás alapjául szolgáló eljárás beazonosítható lett volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét fél fellebbezett.

A felperesek fellebbezése csak az elsőfokú ítélet indokolása ellen irányult. Kérték a másodfokú bíróságot, hogy a házkutatás, mint nyomozati cselekmény jogtalanságát állapítsa meg az elsőfokú eljárásban is hivatkozott n városi vezető ügyészi tájékoztatás alapján, valamint T.J. vallomásra figyelemmel, amely szerint csak megemlítette a CD írást, nem tett konkrét feljelentést, ezért nem minősülhetett halaszthatatlannak a nyomozati cselekmény.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására és marasztalásának 24.793 forint tökeösszegre való leszállítására, valamint a perköltségviseléssel kapcsolatos rendelkezés megfelelő módosítására irányult. Fellebbezését azzal indokolta, hogy a felperesek az elsőfokú eljárásban nem hivatkoztak sem a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM számú rendeletre, sem pedig az 1992. évi LXIII. törvény rendelkezéseire. Álláspontja szerint a peres felek jogvitájában a Ptk.80.§-ának (1) bekezdése nem alkalmazható, mert e törvényi rendelkezés csak a tevőleges visszaélésszerű magatartásokat, azaz a jogtalan felhasználást, az utánozást, torzítást, jogellenes nyilvánosságra hozatalt stb. tiltja, az adat megsemmisülése azonban nem jelenthet képmással vagy hangfelvétellel való visszaélést, vagy személyhez fűződő jogot sértő magatartást. Az alperes által kezelt adatok elvesztése legfeljebb az 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 18.§ (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősséget vonhatná maga után, e jogszabályi rendelkezés pedig csak az adatok jogellenes kezelésével vagy a technikai adatvédelem követelményeinek megszegésével másnak okozott kár megtérítéséről rendelkezik, az adott esetben azonban sem az adatok jogellenes kezelése, sem a technikai adatvédelem követelményének a megszegése nem valósult meg. Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kereseten túlterjeszkedett, amikor a felpereseknek olyan jogcímeken ítelt meg kártérítést, amelyekre nem is hivatkoztak.

A fellebbezések alaptalanok.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése alapjául szolgáló tényeket a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, az így megállapított tényekből helyes jogi következtetések levonásával hozta meg érdemi döntését, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján - utalással a Pp.254.§ (3) bekezdésében foglaltakra is - helyes indokai alapján helybenhagyta.

A fellebbezésekben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra utal még a másodfokú bíróság.

A felperesek a fellebbezésükben nem hivatkoztak olyan peradatra, amelyet az elsőfokú bíróság ne vett volna figyelembe a döntése meghozatalakor. A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság által a házkutatás jogellenessége körében kifejtett indokokkal.

Téves az alperesnek az az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság a kereseten túlterjeszkedett, amikor a felpereseknek olyan jogcímenek ítélt meg kártérítést, amelyekre nem is hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság nem ítélt meg a felpereseknek olyan jogcímen kártérítést, amelyre ne hivatkoztak volna. A felperesek hivatkoztak a Ptk.80.§ (1) bekezdésére is (2. sorszámú beadvány), valamint a 339.§-ra is. E jogszabályi rendelkezések tartalmazzák azokat a jogcímeket, amelyeken az elsőfokú bíróság ítélete alapul. Ehhez képest az elsőfokú bíróság a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM számú rendelet, valamint az 1992. évi LXIII. törvény rendelkezéseit nem döntést megalapozó jogcímként alkalmazta, hanem ezek felhívásával az alperes eljárásának a jogellenességét indokolta.

Téves az alperesnek az az álláspontja is, hogy a Ptk.80.§ (1) bekezdését csak tevőleges magatartások sérthetik. A jogszabályi rendelkezés ilyen korlátozást nem tartalmaz. A Ptk.80.§ (1) bekezdése alapján a más képmásával kapcsolatos bármiféle visszaélés a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti. A törvény tiltja a képmással rendelkezni jogosult rendelkezési jogának bármiféle megsértését. A rendelkezési jog kiterjed a képmás megsemmisítésére is. Amennyiben a képmás az azzal rendelkezni jogosult személy akarata ellenére semmisül meg olyan személy magatartásának a következményeként, aki a képmás megsemmisítésére nem volt jogosult, megvalósul a Ptk.80.§ (1) bekezdésébe foglalt személyiségi jogsérelem.

A fellebbezések sikertelenek, ezért a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján mindegyik fél köteles viselni saját sikertelen fellebbezése folytán felmerült másodfokú eljárási

költségeket. A felperesek fellebbezésének értéke azonban elhanyagolható az alperes fellebbezésében vitássá tett követelés 1.000.000 forintos összegéhez képest, ezért a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a másodfokú bíróság a másodfokú perköltségek viselésére, ennek keretében a felperesek jogi képviselőjével felmerült munkadíj megtérítésére kötelezte őt a felperesek javára. Ennek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése és 4/A.§-a alapján határozta meg. A megállapított jogi képviselői munkadíj az általános forgalmi adót magába foglalja. Az állam által előlegezett másodfokú eljárási illetéket az alperes illetékmentességére tekintettel az állam viseli.

P é c s , 2012. július 10.

dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, dr. Döme Attila s.k. előadó bíró, dr. Kutasi Tünde s.k. bíró